

KLÁRA AYCOX

pech

1

E

3

H

HOST

BRNO 2021

KLÁRA AYCOX

pech

1

E

3

H

© Klára Aycox, 2021

Cover photo © Eva Veselá

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2021 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0638-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-0639-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0640-8 (MobiPocket)

11ka

LIBEREC, LEDEN AŽ BŘEZEN 2019

Oliver

pátek, 25. ledna, 18.08

Odemknu, vztekle hážu klíče na poličku a patama sundávám jednu zimní botu o druhou. Nechám je tam tak ležet, uprostřed předsíně, a přihodím ještě tašku. V noci se o ně zabiju. Ještě v kabátu dojdou ke kuchyňský lince a ze zvyku se napiju studenýho kafe od snídaně. Pak si vzpomenu, že jsem naposledy snídal doma někdy v pondělí, a v panice vyplivnu kafe do dřezu.

Svalim se do křesla a pod sebou nahmatám dálkový ovládní. Ještě nebylo sedm, bez přemejšlení přeskáču pár kanálů a zakotvim na jedničce, tam aspoň někdo souvisle něco vypráví. Regionální vysílání.

Vůbec slečnu na obrazovce nevnímám, v hlavě si promítám, co se dneska stalo. Jak Helena popuzeně našpulila pusu, když uslyšela před barákem zaparkovat auto, jak v kalhotkách přešla krokem baletky k oknu, pak odskočila jako opařená a něco křičela. Vidím to jak němej film, její otevřená pusa, pak pokojem letí moje džíny, triko, otvírá mi dveře na terasu a běží ke dveřím pro moje boty. Malá začíná křičet. Já už ale přelejzám zábradlí v ponožkách mokrejch vod sněhu, a tak mi Helena boty háže ze dveří jídelny. Stojí tam bez podprsenky. Zkouším si představit, jak by to dopadlo, kdyby terasu nepřehodila. Sbíráám boty ve sněhu a lezu do nich. Bez bundy. Pak slyším, jak bouchají dveře, obíhám zahradu a odemkám svýho renaulta.

„...demonstrace před libereckým policejním ředitelstvím jsou odpovědí na včerejší nepokoje v městské části Vratislavice, kde, jak jsme informovali, došlo ke střetu asi dvacetičlenné skupiny romských obyvatel s davem neonacistů. Více informací vám přinese v naší hlavní zpravodajské relaci živě, ode mě je to zatím...“

Někde zvoní můj mobil. *Star Wars*. Tam tam tam, tam ta dá. Otráveně se dovedu k tašce a vylovím telefon. Nemám náladu na práci ani na kamarády, který v pátek zahajují víkendovej tah po hospodách.

Číslo neznám. „Ano?“

„Tady Smrček. Z Liberce. Máš chvilku?“ ozve se na druhým konci a mě okamžitě napadne, že to není náhoda, že Liberec je ve zprávách a Smrček si na mě vzpomněl.

„Jistě, pane majore. Pro vás vždycky.“ V Liberci jsem začínal.

„Výborně, myslel jsem si to.“ Je slyšet, jak se Smrček na druhým konci zachechtá.

„Dostal jsem volnou ruku zažádat si vo posilu do týmu. Zejtra si o tebe chci oficiálně říct.“

Překvapí mě to. „Moc si toho vážím, ale nemůžu vám slíbit, že mě vedení pustí. Děláme na jednom... Jde o ty demonstrace?“

„Má to větší pozadí. Můžu s tebou počítat?“

Bezmyšlenkovitě dojdou k ledničce, otevřu ji a zase zavřu. To přece nezáleží na mně. „Nevim, jestli to není předčasný, pane majore, já opravdu nevím, jestli mě kapitán...“

„Díky, já si to ofiko zařídím. Bude tě to bavit.“

„Nic bližšího mi neřeknete?“

„Pošlu ti složku. A Radka ti vod pondělka zařídí ubytovnu, vidte, Radko?“

Škubnu sebou a odtáhnou mobil od ucha, bylo to trochu moc nahlas. „Vy jste ještě v kanceláři, pane majore?“

„Taky bys byl. A taky budeš... Vídáš ještě čas od času rodiče, Pechu?“

„Jistě. Všechno při starým.“

„To jsem rád. Asi jim zavolej, Oliverě.“

Položím mobil na stůl a znovu otevřu ledničku. Párky, citron, kečup, taveňák, hořčice, pivo. *Asi jim zavolej, Oliverě*. Vytáhnu párky a pivo a sednu si zas do křesla. Když oloupu a sním jeden párek, rozhodnu se najít v kontaktech mámu.

„Ahoj Oliverku! Jak se máš?“ zeptá se mamka automaticky.

„Neruším, mami?“ Řeknu to jenom ze slušnosti, mamka je spíš ráda, když se vůbec ozvu.

„Určitě ne. Máme tu akorát strejdu,“ řekne vesele.

„Že ho pozdravuju. Mami, koukám na zprávy. Co se děje?“ zeptám se trochu nervózně.

„To netuším. Co že se má díť?“ zašveholí mamka.

Možná nevolám tomu nejinformovanějšímu člověku pod Ještědem, ale třeba by mi mohla říct aspoň něco. „Ve Vratislavicích se porvalo dost kluků Oskarova věku. Je doma?“

„Ještě ne,“ odpoví máma bezstarostně.

„A kde je?“

Mamka se zarazí. „Jestli voláš kvůli bráchovi, proč nezavoláš jemu?“

Dobrá otázka. „To mě napadlo až teď. Volám, protože se asi na chvíli podívám k vám na sever.“

„Ale tos měl zavolat dřív, o víkendu budem lyžovat. Chceme —“

„Ne o víkendu. Pozdějc... tak já zavolám bráchovi. Kdes říkala, že je?“ zeptám se, protože mám pocit, že mi to vypadlo, ne proto, že chci rejpat. Přejdu zpátky k televizi a nepřítomně sleduju rychle se střídající obrázky. Bez zvuku působí trochu zběsile, neuspořádaně.

„Neříkala jsem, kde je,“ odpoví máma trochu podrážděně. „Je mu sedmnáct, nesleduju ho každou minutu. Až budou tvý děti —“

Na přednášky nemám zrovna náladu. „Fajn. Čau.“

Najdu Oskarovo číslo a čekám, až to zvedne, ale nic.

Zato přijde zpráva vod Heleny: AHOJ LUCKO, VSE OK. ZITRA KAFE? NEBO ZOO? MAME CAS.

Helena mi říká Lucko, když má strach, že jí manžel vlezde do telefonu. Jsem naštvanej, chvíli zírám na displej a pak odepíšu: HELCO, MALEJ MA TEPLITU, OZVU SE, AZ BUDE ZDRAVEJ, L.

Doloupu další dva párky a zaleju to plzní. Zapnu notebook a koukám do pošty. Od Smrčka zatím nic. Zkusim hodit do vzhledáče „liberec demonstrace rasové nepokoje“ a chvíli se

prodírám džunglí míň nebo víc populistickéjch článků regionálních plátků.

Pak narazim na video z včerejší bitky. Asi na druhý minutě je přiblíženěj záběr na hlouček kluků, který média označily za neonacisty. Přehraju si ten kousek třikrát, pak video stáhnou, oříznu a pošlu přes messengeru Oskarovi.

Do minuty mi volá. „Komu si to ještě poslal?“

„Oskare, seš v průseru. Cos tam dělal?“ vyjedu na něj.

„Poslals to tátovi?“ zajímá se hlavně Oskar. Poznám, když má nahnáno. Dokonce i po telefonu.

Vědomě se rozhodnu pro přísněj tón: „Pošlu mu to, jestli mi neřekneš, cos tam dělal.“

„Fajn, hlavně do toho netahej naše,“ zakňourá brácha.

„Sakra, Oskare, máš většij problémy, než jestli už to naši viděli. Odkdy seš, do prdele, nácek?“

„Nejsem nácek, ty vole!“ vykřikne Oskar. „Byl sem tam s Gáborem, stačí?“

A to jako myslí jak? „Nestačí. Kdo je Gábor?“ ptám se netr-pělivě.

„Hergot, Olivere, nemáš vlastní život?“ vzteká se Oskar.

Zasměju se. To sedí. „Mám, prcku, a mám taky práci a teď je zrovna středem zájmu liberecký stanice pár takovejch ichtylů, jako seš ty a tvý podělaný kámoši. Kde seš teďka?“ zeptám se trochu mírnějc, přece jenom nechci, aby se úplně zabejčil.

„V buse,“ řekne otráveně.

„Domů?“

„Nejsem u výslechu,“ zamumlá Oskar.

Zasmál bych se, ale vtipný to není. Loknu si z lahve. „Brzo budeš. Tak dělej. Jedeš domů?“

Oskar zaváhá, ale pak odpoví: „Jo, jedu. Píšem z matiky.“

Sjedu myši na poslední odstavec článku o včerejším střetu. Hledám informace o zraněnejch. „Fajn. Půjdeš do pokoje, pus-tíš nahlas rádio a zavoláš mi.“

Položim mobil a začtu se do článku. *Tři Romové v nemocnici*. Zkontroluju informace z různějch webů, víceméně to sedí.

Přihlásím se na facebook a hledám v přátelích nějaký holky ze střední. Naši se do Liberce přestěhovali, když mi zbejvaly dva roky do maturity. Bylo to fajn období, na gymplu to nebylo tak těžký jako v Praze a měl jsem ještě dost času na sociální kontakty. Konkrétně na sedmdesát jedna blízkých kontaktů. Pět z nich, pokud facebook nelže, vystudovalo zdrávku. Vyberu tu zrzavou, matně si vzpomenu, jak jsem u nich doma obdivoval zahradní bazén. Dopoledne, když jsme oba měli bejt ve škole.

AHOJ VERČO, DLOUHO JSME SE NEVIDĚLI. HLEDÁM KONTAKT DO LIBERECký NEMOCNICE, NEDĚLÁŠ TAM? JSEM V PRAZE, ALE BRZO ZAJEDU K VÁM. O.

Přidám mrkající smajlík, pak ho zas vymažu. Je mi dvacet osm a nejsem úchyl. Zkontroluju překlepy, pošlu, pak zkopíruju zprávu, opravím jméno a pošlu postupně ostatním sestřičkám.

Otevřu si další pivo a čekám, až se ozve brácha. Nic.

Na liště s mailovou schránkou se zvedne číslo nepřečtených zpráv. Smrček. Stáhnou přílohu a pročítám se úřednickým popisem konfliktů, co předcházely demonstraci. Nic překvapivého. Početná parta neonacistů z Jablonce se podle policejních úředníků na podzemním koncertě zakázané skupiny BR8K U SKULL dohodla s menší skupinou neonacistů z Liberce, vedenou zřejmě Ladislavem Millerem, na útoku na bytový dům ve Vratislavicích. Útok byl zahájen házením kamenů do oken, což vyprovokovalo místní romské rodiny, a došlo k následné bitce na ulici, která trvala asi dvacet minut. Přivolaná městská policie přijela ve dvou vozech, dvě osoby označené za neonacisty byly zadrženy, ostatní účastníci bitky se rozprchli. Zadržеныmi jsou již zmíněný Ladislav Miller a jistý Matyáš Konvička z Jablonce. Zda byl Matyáš iniciátorem jablonecké skupiny, není prozatím jasné, ani jeden ze zadržенých nespolutracuje.

Píšu si jména na papír. Vtom zazvoní telefon. „Ahoj Oskare.“

„Hele, brácha, nevyšiluj. Média to hrozně nafukujou. Byl sem tam s Gáborem, kvůli jeho kámošovi. Ten dostal v neděli nakládačku vod dvou cikánů. Úplně pro nic za nic. Šel zrovna z praxe. Nechali ho v lese a málem tam zahučel.“

Kreslim si diagram. *Romové šipka Gáborův kamarád...*

„Dobře, Oskare. Poslouchej mě. Nejdřív potřebuju jména,“ nařídím mu.

„Nemůžu,“ řekne Oskar potichu, ale přesvědčeně.

„Naopak. Musíš.“ Tohle je kdo s koho.

Oskar mlčí. Napadaj mě nejrůznější scénáře. Oskar vede skupinu nácků na liberecký Romy. Oskar si oholí hlavu a nechá si vytetovat hákovéj kříž na záda a osmdesát osmičku na biceps. Teda až nějakej bude mít.

„Neni to přímo *můj* kamarád. Viděl jsem ho párkrát v životě,“ vypadne nakonec z Oskara.

„Tak proč se do toho pleteš?“ nechápu.

Oskar dlouze vydechne. „Gábor je kamarád.“

Začínám bejt na slovo *kamarád* alergickéj. „Jasně. To je přezdívká?“

„Jmenuje se Láďa Miller.“

A jsme u toho. Ladislav Miller je podle Smrčkovejch informací nejspíš hlavou liberecký buňky neonacistů. A můj malej brácha ho považuje za nejlepšího kamaráda. „Co ten jeho kámoš?“

„Leží v nemocnici,“ řekne neurčitě Oskar.

„Má nějaký jméno?“ Doprošovat se spolupráce po pracovní době a ještě uvnitř vlastní rodiny jde mejm nervům na nervy.

„Pavel.“

„Dál?“

„Nevim. Fakt.“

Chtěl bych ti věřit. „Za pár dní přijedu do Liberce. Opovaž se mi nebrat telefon.“

„Je to všechno? Musim se učít.“

To ti tak žeru. Položim mobil, škrtnu obrázek nemocnice v tom svém diagramu a přikreslim pár šipek: *Dva Romové?* →→ *Pavel X* →→ *Ladislav Miller + náckové + Oskar* →→ *bytovka ve Vratislavicích* →→ *Miller a Konvička zatčeni* →→ *Romové + veřejnost* →→ *demonstrace před budovou policie*.

Otevřu si třetí a poslední plzeň a taky facebook. Vlastně mě ani už nezajímá, kdo a s jakým zraněním je v nemocnici. Jediný, co potřebuju zjistit, je zapojení Oskara. Strašně chci věřit, že mi říká pravdu. Přemejšlim, jestli jsem si nemož něčeho všimnout, když jsem ho viděl naposled. Byl jsem u našich o Vánocích. Oskar se choval jako normální puberták. Měl na uších velký bezdrátový sluchátka, a když moh, někam se vypařil. Mrazí mě, když si představím, že tou dobou už to táhnul s náckama. Loknu si z lahve. To není možný. Ne Oskar. Musim tam jet a přijít tomu na kloub. Můj brácha je možná k někomu moc loajální, možná se nechal zatáhnout do blbýho útoku na bytovku, ale není to rasista a blbeček.

Všimnu si, že se mi ozývají ty sestřičky. Mohl bych to odpískat, ale ze zvědavosti si prohlížím, kdo mi píše. Jedna dělá v zubní ordinaci a je vdaná. Posílá mi fotku asi dvouletých dvojčat. Vypadají jako dva buřty, ale posílám palec nahoru. Dvě sestřičky se neozvaly, jedna píše, že šíje oblečky na psy. Zbejvá nějaká Lenka, napsala, že dělá na dětský jipce a má noční. Prej se ozve v deset, teď maj příjem. Snažim se vzpomenout si, jak vypadala před deseti rokama. Na fotkách je drobná blondýna s vysoko vyčesaným culíkem. Není mi vůbec povědomá.

Musel jsem usnout, je skoro jedenáct a na monitoru lítají barevný bubliny spořiče. Klepnu do klávesnice a sáhnu po tom svém diagramu. Lenka je online. Snažim se bejt milej. Moc mi to nejde, chce se mi spát. Místo na zraněný z útoku ve Vratislavicích se ale ptám na Pavla, jehož příjmení neznám. Lenka slíbí, že se během služby poptá na dospělým oddělení, žádněj Pavel ve věku šestnácti až osmnácti let na dětským neleží. Chvilí váhám, pak jí pošlu smajlíka se srdíčkama místo vočí. Jsem moc utahanej na to, abych čekal, co na to řekne.

Linda

sobota, 26. ledna, 16.34

Někdo klepe na dveře a vzápětí jsou slyšet klíče v zámku. Odložím knížku, ze který čtu babičce. Nespokojeně něco zamumlá. Zná všechny tyhle starý romány nazpaměť, ale nic nového předčítat nechce. Někdy mě to strašně nudí, jindy vydržím i hodinu. To mě pak ale hrozně bolí pusa, protože babi Gertruda má všechny knížky jenom v němčině a mluvit nahlas hodinu německy je jakože fakt těžký.

Z chodby se ozve Marie. „Dobrý den, paní Gertrudo.“

Dám do knížky záložku a položím ji na polici. Je čas jít, i když mě ten příběh zrovna docela chytnul. Babi totiž nechce, aby ji někdo pozoroval, když jí Marie převazuje nohy, a u jinejch věcí už vůbec ne.

Marie vejde do obýváku. Tohle je jediná místnost v celým baráku, kterou babička používá. A kde se topí.

„Ty jsi tady, Lindo? Jak je Gertrudě?“ zeptá se Marie tím svým hrubým hlubokým hlasem.

„*Ich bin immer noch hier.*“ Babička mluví skoro jenom německy. Schválně.

„Neurážejte se, paní Gertrudo. Jen jsem se zeptala. Už jste byla dneska na záchodě?“

Poklepu babičce na rameno a zašeptám jí, že už jdu. Pokejvá hlavou.

Když jsem dneska přišla, vypadala jako mrtvá. Usnula u televize s hlavou zakloněnou dozadu a s otevřenou pusou. Brácha říká, že babi vypadá jako smrtka, i když je vzhůru, ale já si takhle smrt nepředstavuju.

Jak si teda představuju smrt? Jako maminku. Mladou, vysokou, štíhlou, s rozpuštěnýma vlasama a v noční košili. Nepamatuju si mámin obličej, ale znám jeho obrysy z fotek. Tiskla mě k sobě a říkala, že jsem její největší poklad. Že mě miluje. Neříkala *Mám tě ráda*. Říkala *Miluju tě, Lindo*. Držela mě a držela a opakovala, že jsem krásná. Myslím, že říkala, že jsem krásná jako nějaká kytka, ale už si nepamatuju která.

Nejsem krásná. Mám na levý tváři velkou červenou skvrnu. Dokud byla mamka naživu, moc jsem to nevnímala. Asi proto, že do šesti let jsem neviděla v koupelně na svůj odraz v zrcadle. Ale pak jsem vyrostla. A maminka umřela.

Nejsem stydlivá a nikdo mě nešikanuje. Když na mě někdo civí, nakloním hlavu na stranu a zadívám se na něj jako zlá kočka. Učím se snadno, ale dávám si pozor, abych neměla nejlepší známky. Ovládat ostatní je jednodušší zespodu. Všichni mě respektují. Mám fajn kluka. Je trochu naivní, ale ne tolik, abych jím pohrdala. A já pohrdám spoustou lidí, nesnáším totiž slabochy. Takže nesnáším svoji macechu.

Mamku srazilo auto. Otec se tenkrát zavřel v pokoji a několik měsíců nevycházel. Když jsem to vyprávěla Marii, řekla mi, že určitě chodil do práce, že mi to tak jen připadalo, protože jsem byla malá. Byla jsem v první třídě. Do školy mě vodil brácha, vyzvedávala mě teta. Pak jsme šly nakoupit a teta u nás doma uvařila, uklidila a počkala, než udělám úkoly. Pak odešla. Až najednou přestala odcházet. Nakonec se s tátou vzali. Nikdy jsem jí to neodpustila.

Jdu domů pěšky. Trvá mi to půl hodiny, jdu podél trati. V zimě je to tu strašně hezký. Všechno je černobílý. Nikoho nepotkám.

Chodím na zdrávkou, ale budu se hlásit na vejšku. Na záchranáře, ale můžu být i zdravotní sestra. Jako Marie. Marie pracuje v nemocnici na elděence a taky jí náš otec platí, aby chodila dohlížet na babičku Gertrudu. Převazuje jí nohy. Babičce je sedmdesát šest, a i když se bráchovi zdá, že je jednou nohou

v hrobě, ne a ne umřít. To říká otec. Babička se narodila za války, její manžel byl Němec. Otec říká, že nás nesnáší, ale já k ní chodím ráda. Když je našťvaná, mluví jenom německy nebo nemluví vůbec. Nikoho se nedoprošuje, před nikým se nestydí. Bydlí v baráku u Proseče, což je přesně uprostřed mezi Libercem a Jabloncem, a když napadne sníh, brácha nebo já musíme odklízet pěšinu až k cestě, jinak by se k ní nedostala sanitka. To říká táta. Asi čeká, že to s jeho matkou sekne. Já myslím, že ne, ale házet lopatou sníh mě baví. Jako dneska. Jindy s sebou беру Oskara, je jako pejsek.

Oskar je součástí mého plánu. Jeho hlavní součástí. Viděla jsem film *Zmizelá*, ale nebudu si psát blbej deník a doufat, že ho někdo náhodou najde. Oskar se nevědomky postará, aby se všichni všechno dozvěděli včas.

Oliver

pondělí, 28. ledna, 05.20

Jedu ve svém vošoupaném renaultu do Liberce. Je pět ráno a už jsem na dálnici. Vypadá jako nesmysl, abych vstával ve čtyry, když se mám na stanici hlásit až v devět, ale mám svoje důvody.

Jak se sunu dopředu, déšť se mění na sníh a čím dál víc ho zůstává na zemi. Nemám tady zimu rád. Svoji příští holku vezmu na prázdniny do Mexika. Helenu asi ne, malá by tam chytla akorát průjem. Mám je rád, ale Helena od toho kretěna neodejde. Asi mi nevěří. Já bych si taky nevěřil, i když se snažím dělat fakt dojem. Mám upřímně rozšířený zorničky, když jí slibuju, že se o ně postarám, a malý koupím tu a tam plyšovou hračku. Jenže Helena touží po větších jistotách.

Stěrače přestávají stíhat, všude je bílo. V tuhle hodinu jede pár aut v protisměru, ale na sever nic. Taky bych jel radši do Prahy, nechápu, co naši na tom vyhnanství v Jizerkách viděj.

Když koupili dům na okraji Liberce, dřív než nábytek pořídili všem skvělý trekingový kola a nejlepší běžky. Funkční prádlo bylo nejskloňovanějším slovním spojením naší domácnosti. Našli si přátele do každého počasí. Orientační běžci a učitelé snowboardingu si u nás podávali dveře.

Pak se, nejspíš z radosti nad nově objevenou sportovní potencií, narodila ségra. Mámě bylo čtyřicet čtyři, ale ani na chvíli nezvolnila. Ségra strávila první čtyři roky života prakticky výhradně v nějaký přenosný nádobě. Máma se asi bála, že když s ní bude doma, otec sbalí nějakou lyžařku. To už jsem byl zpátky v Praze na škole, ale pamatuju si ty fotky, kde Tylky hlava kouká z batohu při výstupu na Ještěd nebo z takového toho stanu na kolečkách, co si lidi připínaj za kolo, aby mohli pokračovat ve svých životech, a ne se nudit na pískovišti. Tylka je můj oblíbenej člověk, na tu jedinou se do tohohle divného města těším. A možná na Lenku, ale to se uvidí, teprv až se přesvědčím, že ta fotka na facebooku neprošla photoshopem.

Zastavuju před ubytovnou. Jsem v cíli. Ohlásím se na vrátnici a vynesu tašky nahoru. Pokoj je v prvním patře. Odemknu dřevotřískový dveře a hodim svoje dvě tašky na postel. Pak zkusím otevřít okno, a když neuspěju, vypočoduju zase do chodby. Všude je ještě ticho, je sotva šest ráno. Zamknu a vydám se pěšky ulicí k nemocnici. Nechci nechat Lenku čekat, brzo jí končí služba.

Hledám správněj vchod. Liberecká nemocnice není jedna budova jako v každým normálním městě, ale asi dvacet různě velkejch a různě tvarovanejch paneláků nebo domečků. Taky sem nejezdí emhádé. Konečně natrefim na dětskej pavilon, vchod je zamčenej. Přitáhnu si kabát ke krku, aby mi nebyla taková zima, a vhodim dvacku do automatu na kafe. Displej hlásí, že jsem vhodil pětku. Nádech, výdech. Vylovim další dvacku. Displej hlásí, že jsem nic nepřihodil. Nemám na kafe zvláštní fixaci, obvykle mě ani nenakopne. Svoji bejvalku jsem rád vytácel tím, že jsem si dával kafe před spaním. Ale právě to začala bejt otázka cti. Najdu drobný a házím do automatu koruny

a dvoukoruny. Mám ho. Kontroluju, jestli správně vypadnul kelímek, aby ho proud černý tekutiny nepředběhl a já tohle nejdražší kafe ve městě nenechal vytýct do žlábků.

Někdo mi poklepe na rameno, já sebou trhnu a kelímek se převrhne.

„Olivere, promiň.“

Přede mnou stojí úplně drobounká bytost s kulichem na hlavě. Vůbec ji neznám. Jak se dostala mezi moje přátele na facebooku? Jsem si jistě, že jsem s ní nechodil. „Leni! Vypadáš skvěle.“

Není to pravda, má kruhy pod očima, a jestli měla večer řasenku, už ji nemá. Má skoro neviditelný světlý řasy a utahanej úsměv.

Naklonim se a dám jí pusku na tvář, aby věřila, že to myslím vážně. „Můžu tě vzít na snídani? Nebo máš teď večeři? Jak to vlastně máš, když děláš noční?“ Nasadím širokej úsměv, chci vypadat dobrácky.

Má na sobě silonky a sukni, která je tak krátká, že není pod kabátem vidět. Vůbec to neladí s tou čepicí. To znamená, že kvůli mně večer před službou zalovila ve skříni. Zvedne mi to náladu.

Na rohu Husitský zrovna otevíraj pekárnu s kavárnou. Vyberu stůl co nejdál ode dveří a konečně si ji můžu trochu prohlídnout. Vypadá křečce a trochu smutně, obě dlaně tiskne na hrnek s horkým čajem.

„Jak dlouho děláš na dětském?“ předstírám zájem.

„Tři roky,“ špitne.

„Je to těžký?“ zvednu obočí.

„Někdy.“

Povzbudivě se usměju. Jestli mi teď začne vyprávět, jak jí na směně umřel pacient, nikam se nedostanem.

„Co ty? Co vlastně děláš v Praze?“ zeptá se místo toho a úplně neznatelně se roztřeše zimou.

„Policie,“ přiznám.

„Takže seš tu pracovně,“ řekne a z tváře jí zmizí ta trocha úsměvu, co tam byla. „Mám čekat policejní výslech?“

Instinktivně natáhnu obě ruce dopředu a stisknu její dlaně kolem hrnku. Co chce slyšet? Že tohle nemá s mojí prací nic společného? Že jsem si na ni po deseti letech vzpomněl a přijel napravit nějaký zpackanej rozchod? Chodil jsem s ní? Musím říct něco, co mě polidští. „Brácha je v průšvih. Napadlo mě, že bys mi mohla pomoci.“

„Tvůj malej brácha?“ zeptá se zasněženě.

Pamatuje si Oskara? Jak je to možný? „Jo. Je mu sedumnáct.“

Nakloní hlavu na stranu, zadívá se mi do očí, pak vyprostí ruce zpod mejch dlaní a zaloví v kabelce. Vytáhne papírek z nějakýho bloku a podá mi ho. Až moc dychtivě po něm skočím, vidím, jak ucukla dozadu.

PAVEL SMETÁNKA, budova A, 5. patro, všeobecná chirurgie

Vytáhnu si papírek s diagramem. „Odkdy tam leží?“

„Vod minulý neděle,“ odpoví bez výrazu.

Je mi líto, že jsem ji zklamal, ale teď mi jde hlavně o případ. „Mohla bys nějak zjistit, kdo tam za ním chodí?“

Je zaskočená. „Proč?“

„Kvůli tomu jeho zranění se strhlo hodně nepříjemností. Točí se kolem něj pár lidí, vo který máme zájem,“ vysvětluju a bezděky přitom pozoruju lidi na chodníku. Liberec už se probouzí, všichni spěchaj do práce.

„Jak do toho zapadá tvůj brácha?“ zeptá se Lenka rozumně.

Kouknu na hodinky. Není ani sedm. Musím někde v teple zabít dvě hodiny. Zkousím nasadit zkroušený výraz, ale ne moc, Helena říká, že přehrávám. Vzpomínka na Helenu mě trápí. Nic jsem jí neřekl. Měl jsem pocit, že nemám co. Uvázli jsme na mrtvým bodě. Já chci, aby odešla od vola, kterej ji ponižuje, vona ví, že by si se mnou pohoršila. Kouknu zpátky na Lenku, celou dobu si mě ustaraně prohlíží.

„Musíš někde bejt?“

Nejsem si jistej, jak to myslí. Polknu. „Až v devět.“

„Pojď ke mně domů.“ Už má zpátky na tváři ten svůj úsměv. A ještě něco dalšího, ale to neumim rozklíčovat.

V 9.12 vbíhám na stanici v Pastýřský. Kouří se mi od pusy, je pod nulou. Smrček a dva další, který neznám, už sedí v zasedačce. Smrček nechal kolovat nějaký fotky a tváří se popuzeně, když s omluvným gestem vejdu.

„...tady na té straně jsou rozmazaní, ale těchhle...“ Smrček se nakloní nad stůl a ukáže na jednu fotku, „...zhruba pět osob bych rád identifikoval. A to bude vaše práce, chlapci. Vás tří.“

Přitáhnu si židli a úlevou vydechnu. Oskar má na fotce hlavu otočenou na druhou stranu. A *není* zakroužkovanej. Zatím se to dá zachránit.

Sebevědomě se podívám Smrčkovi do tváře. „Můžu s váma na chvíli mluvit o samotě, pane majore?“

„Jestli mi chceš cpát omluvy, Pechu, nezájem. Soustřed' se,“ odpoví major.

„Ne. Ochrana zdrojů,“ snažím se vypadat důležitě.

„Jakejch zdrojů?“ zeptá se major nevrle.

Ukážu hlavou na vedlejší místnost. Smrček se neochotně zvedne. Následuju ho a zavřu za náma dveře. Tady zřejmě sídlí ta jeho Radka.

„Tak honem,“ procedí major, jen co se v malý místnosti ocitneme sami.

„Pane majore, mám nějaký informace, který vrhaj na případ trochu jiný světlo. Zdá se, že spor začal jako osobní. Je možný, že ta velká skupina neonacistů se k tomu přidala bez vědomí účastníků sporu, že jen využili situace. Taky bych se přikláněl k názoru, že Ladislav Miller není hlavou liberecký skupiny. Mám toho víc, ale potřebuju vědět, že když vám ty informace dám, zajistíte mýmu zdroji anonymitu a nebude stíhán,“ vykloupim ze sebe skoro na jeden nádech.

Major zbrunátní. „Za koho mě máš?“

„Nechci se hádat...“ zařadim trochu zpátečku.

„Kdo je to?“ vyštěkne Smrček.

„Můj brácha.“

Smrček mlčí a kouká na mě. Pak svěsí ramena a sedne si do křesla. „Nakolik je do toho namočenej?“